

ла, кога присѣкнахъ Райнинъ-тъ слъзи, сръдлаше ся ты на мене, а не ли ти съмъ казвала азъ истинъ-тъ, че никой не може да избѣгне онова, що ꙗ на честь-тъ му написано. Азъ сама виждахъ, че сръдце-то ти не знак друго либе, освѣнъ дъщеринско, але нѣма родители до вѣка. Богъ ꙗ заповѣдалъ да обычамы слѣдъ тѣхъ наречены-атъ, а кой другы може да бжеде нареченъ, освѣнъ кого то нарича воля бащина, кола-то истича отъ воля божия.

— Азъ не ся противъ на бащина ми воля, отговори Райна, а ще ли ꙗ изпълниъ Богъ знак. Душа-та ми мрази Самуила. Божия и бащина воля можтъ ли ди прѣсилтъ душъ-тъ ми? Ты нѣма да ся вѣнчаъ съ Самуила; въ церквѣ ще изфръкне отъ тѣло-то ми; пакъ тогы нека си земе той бездушенъ лѣшь.

— Чи кой може да тя прѣсили, царкыньо, але да ти кажъ истинъ-тъ, и мене вѣнчахъ на силъ..... плакахъ, плакахъ, а напаконъ и обѣкнахъ.

Тулла бръзаше да приговори Райнъ и да ꙗ умири, а ты измалѣваше отъ скръбъ. Съ бащино и име искахъ безъ да минува врѣме да ꙗ заведжтъ на жертвѣ.